

Núm. de Protocol: 1000009/2014
Núm. de Rotlle: TSJA-0000092/2016

SENTÈNCIA 23-2017

PARTS:

Apel·lant: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sr. CPS

Advocada: Sra. MBV

Apel·lat: A. SL

Representant: Sra. ECC

Advocat: Sr. JGI

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY

Magistrats: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

M. I. Sr. Bernard PLAGNET

Andorra la Vella, vint d'abril de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000009/2014**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **M.I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de 19 de juliol de 2016 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va estimar la demanda interposada per l'entitat A. SL contra el GOVERN i va anul·lar les resolucions de 19 de setembre i 18 de desembre de 2013, en virtut de les quals s'havia liquidat d'ofici a càrrec

de l'agent la quantitat de 36.317,96 €, en concepte de pagament del deute de l'impost sobre la renda dels no residents fiscals (en endavant IRNR), corresponent a l'exercici 2011.

2.- La representació del GOVERN ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) L'entitat agent no va retenir les quantitats corresponents a l'IRNR i a l'exercici 2011, per les rendes satisfetes a la societat de nacionalitat espanyola P. SL (en endavant P. SL), derivades del lloguer de roba de lliit i similar.

b) Encara que, posteriorment, l'Administració tributària va reconèixer que P. SL tenia la residència fiscal a Andorra, ja que hi radicava la seva direcció efectiva, aquest reconeixement es va produir mitjançant resolució de 6 de desembre de 2012 i només pot produir efectes des d'aquesta data.

c) P. SL no va presentar l'alta censal i no va sol·licitar el número de registre tributari (NRT) fins al 31 de juliol de 2012, de manera que no es pot considerar que, durant l'exercici anterior (2011), tingués la residència fiscal al Principat. Tampoc va declarar amb anterioritat el seu domicili fiscal.

3.- La representació d'A. SL s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat la confirmació de la sentència apel·lada, d'acord amb les següents al·legacions:

a) P. SL té la seva direcció efectiva a Andorra des del 27 de juliol de 2010, de manera que no estava subjecta l'any 2011 a l'IRNR.

b) L'article 7.1.c) de la Llei de l'impost sobre societats considera residents fiscals al Principat les entitats que tinguin la seva direcció efectiva a Andorra, sense que s'exigeixin requisits de tipus formal.

c) L'obligació de presentar una alta censal i sol·licitar un NRT només es va introduir mitjançant el Reglament d'aplicació de la Llei de l'impost sobre societats, amb un termini que finia el 31 de juliol de 2012, dins del qual P. SL va presentar els documents corresponents.

4.- En l'acte de la vista oral, les parts compareixents van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com s'ha exposat en els antecedents, la qüestió litigiosa que es planteja en aquest procés consisteix en determinar si l'entitat P. SL

tenia la consideració de resident fiscal al Principat durant l'exercici 2011 i, en cas de no ser així, si l'agent A. SL havia d'haver realitzat les retencions corresponents a l'IRNR, per les rendes que havia satisfet a la primera en concepte de lloguer de roba de llit i similar.

El GOVERN defensa que la residència fiscal de P. SL a Andorra només produeix efectes des del moment en què va ser reconeguda expressament, mitjançant resolució de l'Administració tributària de 6 de desembre de 2012, i que, en conseqüència, l'agent havia de fer les retencions corresponents a l'IRNR durant l'exercici anterior, en què aquella societat era considerada com a no resident fiscal al Principat. En sentit contrari, la sentència apel·lada ha acceptat les tesis de la part agent, segons les quals P. SL era resident fiscal durant l'exercici 2011, ja que la direcció efectiva radicava a Andorra i no s'exigia en aquell moment cap requisit de tipus formal.

Tercer.- La qüestió que és objecte de debat s'ha de resoldre d'acord amb l'article 7.1 de la Llei de l'impost sobre societats, segons el qual es consideren residents fiscals en territori andorrà les entitats en les quals es doni algun dels requisits següents:

“c) Que tinguin la seva seu de direcció efectiva en territori del Principat d'Andorra. A aquest efecte, s'entén que una entitat té la seva seu de direcció efectiva en territori del Principat quan hi radiquin o s'hi exerceixin la direcció general i el control de la producció del conjunt de les seves activitats o negocis”.

En el cas que ara s'examina, la pròpia Administració apel·lant ha reconegut, mitjançant resolució de 6 de desembre de 2012, que P. SL és resident a Andorra, ja que el seu administrador únic té la nacionalitat andorrana i hi resideix, l'entitat té un local al Principat on du a terme la direcció efectiva de la seva activitat i, a més, es celebren al Principat les juntes generals de socis. Tampoc es posa en qüestió que aquestes circumstàncies ja es produïssin anteriorment, durant l'exercici 2011, com defensa la part agent.

En conseqüència, el debat es circumscriu a determinar si l'esmentada resolució de 6 de desembre de 2012 té eficàcia constitutiva, és a dir, si només es pot considerar que P. SL tenia la residència fiscal a Andorra a partir d'aquella data, o bé si també se l'ha de considerar com a tal amb anterioritat, en la mesura en què ja concorreguessin les circumstàncies que preveu l'article 7.1 de la Llei de l'impost sobre societats, cosa que aquí no es discuteix en realitat.

Quart.- La resposta que cal donar al litigi ha de partir d'un triple ordre de consideracions.

En primer lloc, s'ha de tenir en compte que l'article 7.1 de la Llei de l'impost sobre societats atén a situacions de fet, de manera que la consideració com a resident fiscal a Andorra depèn de la concurrència dels supòsits que enumera el propi precepte, amb independència de que els interessats hagin complert o no els requisits de tipus formal que imposin les normes legals o reglamentàries aplicables. Cal considerar que

una conclusió diferent produiria uns efectes clarament desfavorables per a l'Administració tributària, ja que, si s'exigís com a requisit previ la declaració del contribuent, per tal de considerar-lo o no subjecte a un tribut determinat, no es podrien deduir les responsabilitats corresponents, en cas d'incompliment d'aquella obligació formal.

En segon lloc, no es pot oblidar que l'obligació de formular l'alta censal i sol·licitar el NRT, als efectes de l'impost sobre societats, només era exigible a partir del 31 de juliol de 2012, com resulta de la disposició transitòria del Reglament d'aplicació de 13 de juny de 2012, i que l'entitat P. SL va presentar efectivament els documents exigits en aquella data. En conseqüència, no se li pot imputar tampoc un incompliment de les seves obligacions tributàries formals.

En darrer terme, no resulten aplicables les previsions relatives al domicili fiscal, ja que, com afirma la sentència apel·lada, no es tracta de determinar aquí el domicili a efectes tributaris, sinó la condició de resident fiscal, que és la que determina la condició d'obligat tributari als efectes de l'IRNR.

Per tot això, procedeix desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

Cinquè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de costes.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el GOVERN contra la sentència dictada el 19 de juliol de 2016 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma íntegrament.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.